

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa [x] P. w S. S.A. z siedzibą w S.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o naruszenie pozycji dominującej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 czerwca 2015 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację [x] P. w S. S.A. (powód), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W.-Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 20 marca 2014 r., XVII AmA (...), oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK) z 8 grudnia 2011 r., nr RKT-(...), nakładającej na powoda karę pieniężną za nadużycie pozycji dominującej na lokalnym rynku zarządzania infrastrukturą wodociągową i kanalizacyjną. Sąd Apelacyjny obciążył także powoda kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm., dalej jako uokik).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes UOKiK wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ w uzasadnieniu stosownego wniosku nie wykazano, by przepis art. 9 ust. 1 uokik budził poważne wątpliwości interpretacyjne w orzecznictwie lub piśmiennictwie, w zakresie wyznaczonym przez przedmiot postępowania sądowego z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK z 8 grudnia 2011 r., RKT-(...). Skarżący nie wskazał również żadnych wątpliwości interpretacyjnych, jakie mogłyby powstać na tle tego przepisu. Wyartykułowane w uzasadnieniu wątpliwości powoda nie odnoszą się w żaden sposób do wykładni art. 9 ust. 1 uokik, lecz co najwyżej do praktyki stosowania tego przepisu w sprawach dotyczących przejmowania na własność przez przedsiębiorstwa sieciowe urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych wybudowanych przez podmioty ubiegające się o przyłączenie do sieci. Wątpliwości tego rodzaju nie mieszczą się w zakresie pojęcia „poważnych wątpliwości w wykładni prawa”, a tylko takie brane są pod uwagę przy ocenie tej przesłanki przedsądu, jaką powołał powód.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów oraz regulacji w przypadku powołania się skarżącego na przesłankę przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają; 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia

wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 22/13, LEX nr 1408194; z 27 października 2015 r., III SK 9/15, LEX nr 1944283). Na etapie przedsądu przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego nie jest rozstrzygnięcie konkretnego sporu, a sam problem interpretacyjny przy wykładni przepisu, dlatego też pojawiające się wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle istotne, aby ich wyjaśnienie nie sprowadzało się jedynie do prostej wykładni przepisów. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej sformułowany przez skarżącego nie spełnia tych kryteriów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 października 2015 r., III SK 9/15, LEX nr 1944283).

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.